

Между това, събжзници-тѣ, слѣдъ дълго съвѣщаніе въ Шмалкаленъ, отхвърлили поканж-тж на Папж-тж да присѣтствувать на Събраніе въ Мантуж. Тѣ извѣстили на Императоръ-тѣ че Събраніе-то, което Папа-та ималъ намѣреніе да свыка, было твърдѣ различно отъ онова което Германскы-тѣ Діеты отъ толкозь дълго врѣме были заискали. Което тѣзи Діеты желаяли было едно независимо Събраніе, което да ся събере на Германскж а не на Италианскж земіж. Императоръ-тѣ, по причинж на войнж-тж му съ Турцы-тѣ, и за други причины, щѣлъ да бжде твърдѣ задоволенъ да не ся свыква никакво Събраніе.

Прѣзь тѣзи послѣдни години отъ животъ-тѣ си, Лутеръ, подпомаганъ отъ други, ся стараялъ да прѣмахне пагубно-то раздѣленіе, което, по причинж на разны-тѣ имъ взглядове върху причащеніе-то, дѣляло евангелскы-тѣ послѣдователи въ Швейцарііж и Южнж Германііж отъ Лутера и велико-то Лутеранско общество; и старанія-та му ся увѣнчали съ успѣхъ. Това самопобѣждаваніе на Лутера му правило голѣмж честь. Той, така сжщо, ся запозналъ съ братія-та въ Чехско и Моравііж — послѣдователи-тѣ на Ивана Гуса, на които чисто-то ученіе и